

Nr 6.

Av herr Hammarskjöld m. fl., om höjning av de valda kyrkomötesledamöternas arvoden.

Genom beslut vid 1868 års riksdag och med bifall till Kungl. Maj:ts nådiga proposition angående bestridande av kostnaderna för allmänt kyrkomöte fastställdes, »att för hvar och en af allmänt kyrkomötes valda ledamöter blifvit bestämdt ett arvode, beräknadt efter Tio Riksdaler om dagen; dock att detta arvode, äfven om mötet skulle räcka längre tid än trettio dagar, icke i något fall må öfverstiga trehundra Riksdaler för hvarje vald ledamot.»

Av motionärer i riksdagens båda kamrar väcktes vid 1917 års riksdag förslag om höjning av arvodet för riksdagens ledamöter, då på grund av penningevärdets fall det hittills utgående dagtraktamentet av tio kronor icke kunde anses täcka den betydligt ökade levnadskostnaden. Med anledning av dessa motioner beslöt riksdagen att såsom vilande till vidare grundlagsenlig behandling antaga konstitutionsutskottets förslag, »att ledamot af riksdagen, som icke är bosatt å ort der riksdag hålles, åtnjuter af statsmedel ersättning för resekostnad till och från riksdagen samt i dagtraktamente under riksdagen tjugu riksdaler, hvilket dagtraktamente dock ej må öfverstiga sammanlagt tvåtusenyrahundra riksdaler. Ledamot som är bosatt å ort der riksdag hålles undfår i dagtraktamente femton riksdaler, hvilket dagtraktamente dock ej må öfverstiga sammanlagt ett tusen åttahundra riksdaler.»

Samma skäl som åberopats för höjning av riksdagsmännens arvode till belopp som motsvarar behovet kunna med lika rätt åberopas för höjning av arvodet till kyrkomötets ledamöter. Rättvisa och billighet fordra att de jämfällas. Vi hemställa alltså, att riksdagen måtte för sin del besluta,

